

Arrest

nr. 198 822 van 29 januari 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. HENDRICKX
Marcel Broodthaersplein 8/5
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 16 april 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 maart 2015 waarbij een aanvraag om, met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 december 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 januari 2018.

Gehoord het verslag van de voorzitter van de Raad G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat A. HENDRICKX verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché B. BEULS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Via een op 18 mei 2011 gedateerd schrijven diende verzoekster een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 12 februari 2014 de beslissing waarbij verzoeksters eerste aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard.

1.3. Bij aangetekend schrijven van 4 april 2014 diende verzoekster een tweede aanvraag in om, met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 16 mei 2014 de beslissing waarbij verzoeksters tweede aanvraag om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard.

1.5. Bij aangetekend schrijven van 24 februari 2015 diende verzoekster een derde aanvraag in om, met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.6. Op 10 maart 2015 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing waarbij verzoeksters derde aanvraag om, met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoekster op 23 maart 2015 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 24.02.2015 bij onze diensten werd ingediend door :

*[D.S.] [...]
nationaliteit: Nigeria
[...]*

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is

Reden(en):

Artikel 9ter – § 3 5° – van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 12.02.2014 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf dd. 20.05.2011. Betrokkene legt in zijn nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift (en de bijlage) voor waaruit blijkt dat haar gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 20.05.2011 (zie bevestiging arts dd.xx.xx.xxxx in bijgevoegde gesloten omslag).

Het voorgelegde medisch getuigschrift bevestigt slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene. In de beslissing dd. 12.02.2014 werd reeds uitgebreid ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene en werd de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst van betrokkene onderzocht. Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 – 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012).”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op haar vraag om de kosten van het geding ten laste van verweerder te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het redelijkheidbeginsel en van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Zij verschaft de volgende toelichting:

“Artikel 9ter, §1, eerste lid Vreemdelingenwet luidt als volgt:

§1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

Dat art 9ter V.W. de bepalingen van art 15 van de richtlijn 2004/83/EG omzet die voorziet in een invoering van een bescherming voor vreemdelingen die niet onder de bescherming van de Conventie van Genève vallen, maar ten aanzien van wie:

- er zwaarwichtige gronden zijn om aan te nemen dat,*
- indien zij terugkeren naar hun land van herkomst,*
- ze een reëel risico lopen op ernstige schade.*

Dat uit de voorbereidende werken van de wet van 15.09.2006 blijkt dat art. 9ter V.W. betrekking heeft op vreemdelingen die lijden aan een ziekte, waarvoor een adequate behandeling ontbreekt in het land van herkomst of verblijf, waarbij het terugsturen van de vreemdeling een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling in zijn land van herkomst of verblijf.

Dat hieruit blijkt dat de wetgever aan de tegenpartij een medisch onderzoek heeft willen opleggen binnen een context die veel ruimer is dan de rechtspraak die ingeroepen wordt door de tegenpartij.

Dat de tegenpartij inderdaad haar onderzoek beperkt door louter te verwijzen naar een graad van ernst zoals vereist in het art 3 EVRM dat, zoals geïnterpreteerd door het EHRM, een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer ver gevorderd stadium van de ziekte.

De DVZ stelt dat de gezondheidstoestand van verzoekster niet is gewijzigd, maar gaat niet in op de andere hypothesen:

De wetgever heeft verschillende specifieke hypothesen voorzien:

Dat uit de bepalingen van artikel 9ter, §1, eerste lid Vreemdelingenwet blijkt dat drie types van ziekten aanleiding moeten kunnen geven tot de toekenning van een machtiging tot verblijf aangezien een adequate behandeling ontbreekt in het land van herkomst of van verblijf, te weten:

- de ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven*
- de ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn fysieke integriteit*
- de ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling*

Hieruit volgt dat de tekst van art 9ter, §1, eerste lid V.W. geen interpretatie toelaat die zich louter beperkt tot een onderzoek of de aandoening levensbedreigend is of met andere woorden of er een risico is op overlijden, aangezien de wet nog twee andere hypothesen voorziet.

Als verzoekster haar medicatie zou moeten missen, zou dat nefaste gevolgen hebben voor haar leven. Haar gezondheid zal achteruit gaan, al dan niet met de dood tot gevolg. Men zal niet vergeten niet dat diabetes wel degelijk een levensbedreigende ziekte is, indien de gepaste behandeling niet wordt geboden.

Dat uit de bestreden beslissing of het medisch rapport van de arts-adviseur nergens blijkt of er ook onderzoek gevoerd is of de aandoening van verzoekster een reëel risico inhoudt voor haar fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling bij terugkeer naar haar land van herkomst. Men maakt er zich vlug vanaf door te stellen dat de gezondheidstoestand van verzoekster ongewijzigd is sinds 2011. Dat is 4 jaar geleden. De DVZ had een onderzoek moeten voeren naar het feit of de aandoening van verzoekster een reëel risico inhoudt voor haar fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling bij terugkeer naar haar land van herkomst.

Dat in casu bovendien bewezen is dat er in hoofde van verzoekster een ernstige medische problematiek bestaat.

Dat verzoekster onmogelijk kan terugkeren naar haar thuisland.

Dat waar uit de bestreden beslissing eventueel mag blijken dat de aandoening van verzoekster geen risico inhoudt voor het leven, er echter niet uit mag blijken dat de aandoening van verzoekster een reëel risico inhoudt voor haar fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling bij terugkeer naar haar land van herkomst.

Dat in diezelfde zin beslist werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het arrest van 27 november 2012, nr. 92.258 in de zaak 105.126 /III

Dat de bestreden beslissing dan ook manifest foutief en onvoldoende gemotiveerd is en het artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en de art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991schendt."

3.2.1. De Raad merkt op dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt weergegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet, gemotiveerd dat verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk is omdat werd vastgesteld dat de elementen die zij aanvoerde ter ondersteuning van deze aanvraag reeds werden aangebracht bij een voorgaande aanvraag om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd. Verweerder heeft nader uiteengezet dat op 12 februari 2014 reeds een beslissing werd genomen omtrent verzoeksters eerste aanvraag om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd en dat in het bij de nieuwe aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd gevoegde standaard medisch getuigschrift de voorheen reeds aangehaalde gezondheidsproblematiek wordt bevestigd. Deze motivering is, in het licht van wat is bepaald in artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet, wel degelijk pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoekster toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

3.2.2. De Raad merkt daarnaast op dat artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk voorziet dat verweerder een herhaalde aanvraag om, met toepassing van dit wetsartikel, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk dient te verklaren indien de ingeroepen elementen ter ondersteuning van deze aanvraag reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen.

Verzoekster maakt met haar betoog niet aannemelijk dat verweerder op incorrecte gronden of op kennelijk onredelijke wijze oordeelde dat zij in haar derde aanvraag om op medische gronden tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd slechts een eerder aangehaalde gezondheidsproblematiek, die daarenboven reeds werd onderzocht, herneemt. De Raad wijst er tevens op dat verweerder in de bestreden beslissing nergens verwijst naar rechtspraak en dat hij ook geenszins heeft aangegeven zijn onderzoek te beperken tot de graad van ernst van een aangevoerde medische problematiek. Verzoekster gaat met haar uiteenzetting ook voorbij aan het feit dat verweerder geen verder inhoudelijk onderzoek dient te doen van een herhaalde aanvraag om machtiging tot verblijf indien hij vaststelt dat de aangevoerde problematiek reeds eerder werd ingeroepen. Haar beschouwingen omtrent de ernst van de aandoening waaraan zij lijdt, haar verduidelijking dat zij nood heeft aan medicatie, haar bemerking dat haar eerste aanvraag om machtiging tot verblijf dateert van 2011 en haar vaststelling dat geen nieuwe toetsing werd doorgevoerd aan de in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalde voorwaarden waaraan dient te worden voldaan om een verblijfsmachtiging te kunnen toestaan zijn dan ook niet dienstig. Zij kan in voorliggende zaak evenmin nuttig verwijzen naar rechtspraak van de Raad in zaken waar wel een inhoudelijk onderzoek vereist was.

De door verzoekster verstrekte uiteenzetting laat niet toe te besluiten dat verweerder bij het nemen van de in casu bestreden beslissing enige bepaling van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft miskend.

3.2.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoekster ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig januari tweeduizend achttien door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK